

ANEU MAR ENDINS

L'alegria de veure Jesús

La Pasqua ens convida a reviuire cada any allò més decisiu de la nostra fe: que Jesús, mort a la creu per amor, viu ara per sempre i que nosaltres, units a ell, hem començat també una vida nova.

L'evangelista Joan ens situa en el primer dia de la setmana. És el dia de la vida nova, el dia que, en Crist ressuscitat, comença la nova creació. Els deixebles es troben en una situació de temor i de desorientació, amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús es presenta enmig d'ells infont seguretat, com a font de vida i els desitja la pau. La seva presència enmig d'ells els ratifica la paraula que els havia adreçat: «Tingueu confiança que jo he vençut el món.»

Els deixebles s'omplen d'alegria en veure Jesús. Ell els havia anunciat a l'Últim Sopar que la seva tristesa es convertiria en alegria quan ell aparegués entre ells. L'alegria és la conseqüència de la trobada amb Jesús ressuscitat, és l'actitud pròpia de la nova vida pasqual.

I repetint la salutació de pau, Jesús els encarrega la missió. Com el Pare l'havia enviat a Ell, Ell envia els apòstols. I donant-los l'Esperit Sant els capacita per al compliment d'aquesta missió. Ells hauran de continuar l'obra de Jesús. Per mitjà de l'Esperit Sant seran els testimonis davant el món, hauran de manifestar l'amor de Déu i hauran d'acomplir aquesta missió amb l'actitud bàsica del Mestre: amor i servei, lliurament fins a donar la vida.

El segon diumenge de Pasqua és anomenat també de la Divina Misericòrdia. Així ho volgué el beat Joan Pau II, que va dedicar a la misericòrdia de Déu la segona de les seves encíclics, titulada precisament *Dives in misericordia*, és a dir, Déu és «ric en misericòrdia». Aquesta és la nostra esperança; aquesta és la nostra seguretat, aquesta és la nostra alegria.

En la seva primera encíclica, dedicada a Crist com «el redemptor de l'home», el beat Joan Pau II ens va ensenyar que «tot home és el camí de l'Església» i que el camí pel que l'Església ha d'acostar-se a l'home és recórrer la mateixa via traçada per Crist. I amb un ensenyament que molts teòlegs consideren com una de les aportacions més valuoses del papa polonès, ens proposà una profunda síntesi entre antropocentrisme i teocentrisme.

Sobre això va aprofundir en l'encíclica sobre la Divina Misericòrdia: «Com més se centri en l'home la missió desenrotllada per l'Església; com més antropocèntrica sigui, per dir-ho així, tan més s'ha de corroborar i realitzar teocèntricament, és a dir, ha d'orientar-se al Pare en Crist Jesús» (n. 1). Crist, Déu i home, és l'encarnació de la Divina Misericòrdia. Crist ressuscitat és el nostre missatge, la nostra «Bona notícia» perquè l'Evangelí és Crist, i Crist ressuscitat.

L'actualitat de l'Evangelí llegit aquest segon diumenge de Pasqua es mostra clara si nosaltres —els cristians d'avui— ens veiem reflectits en la situació dels deixebles quan Jesús els visita el capvespre d'aquell diumenge. També nosaltres tenim dubtes i som reticents a creure, com li va passar a l'apòstol Tomàs. El nostre principal problema és la manca de fe. Així ho ha constatat Benet XVI en convidar tota l'Església a viure un especial Any de la Fe. Per això hem d'escoltar novament la Paraula de Jesús: «Perquè has vist has cregut; feliços els qui creuran sense haver vist». Aquesta benaurança es projecta sobre els creients al llarg de la història.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

Cloenda de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Terrassa

El diumenge dia 25 de març, a les 8 del vespre, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, acompanyat per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va presidir a la Catedral la celebració de l'Eucaristia amb la que es va cloure la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Terrassa que ha durat des del 27 de novembre de 2011 fins al 24 de març de 2012. Varen concelebrar els rectors de les parròquies i altres preveres. Hi assistiren representants dels consells pastorals parroquials, del consell arxiprestal, responsables de grups i entitats d'Església, religiosos i fidels de totes les parròquies. Diverses corals parroquials acompanyaren els cants. Aquesta celebració coincidirà amb la cloenda de la III Setmana de la Família.

GLOSSA

Mestratge d'esperança

En acabar una trobada de mestres i professors de religió de les escoles públiques i concertades cristianes de Catalunya, es va llegir una declaració que pot ser motiu de reflexió per a qualsevol educador cristià a l'escola, al centre d'espai, a l'agrupament escolta: «[...] Conscients que som en un món amb profundes diferències, necessitat de justícia i solidaritat; en un entorn secularitzat on sovint sembla que no hi ha necessitat de Déu i que el fet religiós es vol relegar a l'àmbit privat, lluny de conformar-nos amb les queixes i lamentacions, volem mirar el món amb esperança des dels ulls del Déu que és Amor i preguntar-nos què ens vol dir Ell en la situació actual, especialment en els aspectes més punyents que afecten tantes persones i també molts dels infants i adolescents que ens han estat confiats. Per això volem contribuir amb la nostra acció educativa a donar una resposta responsable.»

»Volem col·laborar des de l'acció de mestratge que ens permet la relació personal amb els nostres alumnes, acció basada en el respecte a la persona; volem transmetre aquest bri d'esperança i confiança perquè es deixin sorprendre per Déu, que també es manifesta per la nostra acció docent a la classe de religió i es fa present als nostres alumnes. Cal, però, ajudar-los a reconèixer aquesta presència i a respondre-hi. Volem treballar

en equip i en profunditat per una classe de religió de qualitat, que instrueixi responnent els interrogants vitals, que mogui i apropi a les arrels cristianes de la nostra cultura, que contribueixi a donar sentit a la vida i a actuar i que, amb la força de l'Esperit, ajudi a desvetllar i a enfortir la fe, el trobament amb Jesús i l'estimació i el sentit de pertinença a l'Església...»

Encertades reflexions en aquests temps de crisi i de canvi. Els educadors han de ser portadors d'esperança perquè coneixen la història d'amor entre Déu i la humanitat. Saben que Déu passa i torna a passar per la vida de les persones, generació rere generació, i que suscita experiència religiosa responnent a interpel·lacions en la pregària, en la vida de les persones, en els fets... i en les circumstàncies més diverses. Els educadors poden prendre el model de Pau, que «rebia tots els qui l'anaven a trobar. Els anunciava el Regne de Déu i els instruïa sobre el Senyor Jesucrist, amb tota valentia i sense cap impediment» (Ac 28,30-31). Que sigui aquest tot un projecte acadèmic i vital per als educadors cristians, que s'encomanin d'aquest esperit d'acollida universal i d'aquest coratge que neix de la llibertat i la pau d'esperit. Aquest és el repte i la gran possibilitat de mestratge de qualsevol educador cristià.

Enric Puig Jofra, SJ

Déu et crida a ser capellà?

Dissabte dia 21 d'abril, en el Seminari Diocesà de Terrassa (a Valldoreix): Trobada en ambient de pregària, reflexió i intercanvi per a ajudar a discernir la vocació. Informació: Tels. 936 744 999 i 636 305 214.

DIUMENGE II DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,32-35)

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, dipositaven als peus dels apòstols el producte de la venda, i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aharon: / perdura eternament el seu amor. / Que respongui els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 5,1-6)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills, que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dóna testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Felïços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 4,32-35)

En el grupo de los creyentes todos pensaban y sentían lo mismo: lo poseían todo en común y nadie llamaba suyo propio nada de lo que tenía.

Los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor.

Y Dios los miraba a todos con mucho agrado. Ninguno pasaba necesidad, pues los que poseían tierras o casas las vendían, traían el dinero y lo ponían a disposición de los apóstoles; luego se distribuía según lo que necesitaba cada uno.

Incredulitat de sant Tomàs. Pintura de Matthias Stomer (1600-1650), Museu del Prado (Madrid)

▶ Salm responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. / Me castigó, me castigó el Señor, / pero no me entregó a la muerte. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Este es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 5,1-6)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama a Dios que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor a Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo, sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Este es el que vino con agua y con sangre: Jesucristo. No sólo con agua, sino con agua y con sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retenáis, les quedan retenidos.»

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

COMENTARI

El creure dels deixebles en la Pasqua

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ac 4,23-31 / SI 2 / Jn 3,1-8
- **dimarts**: Ac 4,32-37 / SI 92 / Jn 3,7b-15
- **dimercres**: Ac 5,17-26 / SI 33 / Jn 3,16-21
- **dijous**: Ac 5,27-33 / SI 33 / Jn 3,31-36
- **divendres**: Ac 5,34-42 / SI 26 / Jn 6,1-15
- **dissabte**: Ac 6,1-7 / SI 32 / Jn 6,16-21
- **diumenge** vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.): Ac 3,13-15.17-19 / SI 4 / 1Jn 2,1-5a / Lc 24,35-48.

L'evangeli segons Joan presenta Maria Magdalena com a transmissora del missatge pasqual als deixebles: «Vés als meus germans i digues-los, pujo al meu Pare que és el vostre Pare, al meu Déu que és el vostre Déu» (20,16-18). Ningú no pot negar aquest protagonisme a Maria Magdalena en l'evangeli segons Joan. És una tasca fonamental que realitza una dona que només apareix en les darreres escenes del relat de l'exaltació de Jesús: al peu de la creu, al costat de la mare de Jesús i de la seva germana Maria, muller de Cleofàs, i aquí. Tanmateix, li escau un paper primordial.

Després vénen les dues aparicions de Jesús als deixebles: primer sense Tomàs i després amb Tomàs, amb les caracterís-

tiques d'altres aparicions de Jesús: por dels deixebles que estan amb les portes tancades; dificultat de reconèixer Jesús; anunci de la plenitud (pau) pasqual; la missió dels deixebles.

Tanmateix, en l'aparició del text d'avui, hi ha un aspecte nou i diferent. Jesús alena damunt d'ells i els diu: rebeu l'Esperit Sant.

La Pasqua i la Pentecosta són el mateix misteri en l'evangeli segons Joan. Jesús els ho ha dit abans: «Us convé que me'n vagi perquè, si no me'n vaig no vindrà a vosaltres el Paràclit, però si me'n vaig us l'enviaré» (16,7). Aquí es compleix la promesa i advé l'Esperit Sant als deixebles, és a dir, els deixebles poden creure: «Deia això referint-se a l'Esperit que ha-

vien de rebre els qui creurien en ell. Llavors encara no havien rebut l'Esperit, perquè Jesús encara no havia estat glorificat» (7,39). Tomàs ho experimenta de forma inesperada: «Senyor meu i Déu meu» (20,28).

La conclusió recull el nucli de l'evangeli segons Joan: «Tot això s'ha escrit perquè cregueu que Jesús és el Messies, és a dir, el fill de Déu i perquè, creient, tingueu vida en el seu nom» (20,31). El lector es pot afegir als deixebles. També el lector pot creure. Potser fins i tot d'una forma més satisfactòria que els deixebles: «Benaurets els qui creuen sense haver vist», com el deixeble estimat (20,29, cf. 20,8).

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

16. Les aparicions de Jesús ressuscitat

En les aparicions de què parlen els evangelistes, d'una banda, el Senyor apareix com a home com els altres homes: ell fa camí amb els deixebles d'Emaús, deixa que les seves ferides siguin tocades per Tomàs (cf. evangeli d'avui); més encara, segons Lluc deixa fins i tot que li ofereixin un tros de peix per menjar, per tal de demostrar la seva vera corporeïtat. I tanmateix, també segons aquests relats, ell no és simplement un home que retorna com era abans de la mort.

D'antuvi, sorprèn el fet que els deixebles en un primer moment no el reconeixen. Això passa no solament als dos d'Emaús, sinó també a Maria Magdalena i després novament vora el mar de Tiberíades: «Quan ja es feia clar, Jesús estava a la vora, però els deixebles no s'havien adonat que era Jesús» (Jn 21,4).

A aquesta dialèctica del reconèixer i no reconèixer correspon la modalitat de l'aparèixer. Jesús arriba a través de les portes tancades, es presenta de sobte enmig d'ells. I de la mateixa manera es retira improvisadament, com a Emaús. Ell és plenament corpori. I tanma-

teix no està lligat a les lleis de la corporeïtat, a les lleis d'espai i temps. En aquesta sorprenent dialèctica entre identitat i alteritat, entre veritable corporeïtat i llibertat dels lligams del cos, es manifesta l'essència peculiar i misteriosa de la nova essència del Ressuscitat. Valen, efectivament, totes dues coses. Ell és el mateix —un Home de carn i ossos— i ell és també el Nou, Aquell qui ha entrat en un tipus diferent d'existència.

La dialèctica que forma part de l'essència del Ressuscitat és presentada en els relats de manera més aviat poc hàbil, i precisament així emergeix la seva veridicitat. Si hom s'hagués hagut d'inventar la resurrecció, tota la insistència s'hauria concentrat sobre la plena corporeïtat, sobre la immediata recognoscibilitat i a més s'hauria pogut idear un poder particular com a signe distintiu del Ressuscitat. Però en la contradictòrietat del que s'ha experimentat que caracteritza tots els textos s'hi revela també majorment que són una autèntica descripció de l'experiència viscuda.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

La alegría en el dolor

Adelá Kamm era una joven suiza. Enfermó a los 20 años: pulmones, cabeza, pecho, vientre, corazón; diez operaciones quirúrgicas, la última, el día de su muerte, a los 29 años. Sonreía siempre y transmitía alegría. Su fuerza y su lema: «Saber florecer allí donde Dios nos ha plantado.»

Eugenio Malossi era un obrero italiano ciego, sordo, mudo y sin olfato. Comenzaba cada día —con alegría renovada— su trabajo de mecánico. Hacer la voluntad de Dios le daba alegría.

San Francisco de Asís, ciego y enfermo, exaltaba el amor y la alegría en el *Cántico de las criaturas*.

Ludwig van Beethoven impregnó su *música de ideas* de caridad, de deseo de libertad y de anhelo de Dios. Al final de su vida, solo y pobre, sordo y enfermo, escribió su *Novena Sinfonía* con una cantata sobre la oda de Schiller: *El himno a la alegría*.

Santa Teresa de Lisieux escondía las señales de su tuberculosis con una sonrisa y con alegría. Decía: «La alegría reside en lo más profundo del alma: podemos poseerla lo mismo en una oscura prisión, que en un espléndido palacio.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

15. ✠ Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. Dilluns. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. Dimarts. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (síriac, 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

18. Dimecres. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. Dijous. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

20. Divendres. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. Dissabte. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

ENTREVISTA

MERCÈ SOLÉ

Estimular la creativitat

Per tal que les comunitats cristianes siguin sensibles a la realitat social de les persones més vulnerables, des de l'Equip de Pastoral Obrera de la diòcesi de St. Feliu de Llobregat promouen, amb l'organització de taules rodones sobre la crisi i per mitjà de la publicació *Crit Solidari*, l'intercanvi d'experiències i suggeriments pràctics. Procuren que la ciutadania, i no només els cristians, participi de totes aquestes reflexions, que compten amb la presència i el suport del bisbe Agustí. La Mercè Solé és treballadora social, membre de l'ACO i de l'Equip de Pastoral Obrera de Sant Feliu, i durant molts anys ha estat a Càritas.

Quin missatge cal donar des del món d'Església davant la crisi?

Cal ser solidaris amb les víctimes de la crisi, però també cal treballar contra les causes de la pobresa. S'han d'eliminar prejudicis contra les persones immigrades i treballar perquè gaudeixin dels mateixos drets i deures que la resta de la ciutadania. L'Església és un bon espai de convivència on poden ser protagonistes. La crisi no ens ha de fer resignats, sinó que ha d'estimular la creativitat.

De quina manera cal treballar per transformar una societat que ha portat molta gent a la situació de pobresa?

Convé renovar i enfortir el sindicalisme, i recuperar el significat de la política i dignificar-la, perquè la qualitat de vida dels més vulnerables depèn de decisions polítiques i econòmiques. Hem d'aportar el testimoni cristià de compromís, d'austeritat, d'imaginació i, per què no dir-ho, de felicitat i d'esperança. Continua vigent allò del *treballar menys per treballar tots*, de l'estimat Joan N. García-Nieto.

Des de l'Equip de Pastoral Obrera també heu publicat la guia *Parròquies i comunitats socialment atentes...*

Sí, i aquest any la guia forma part de l'objectiu diocesà sobre el compromís social. Vol ajudar a connectar amb les persones *de frontera* i amb les que estan patint especialment la crisi. Té presents les persones immigrants, soles, malaltes, en situació irregular... Posa l'accent en l'acollida, en el treball solidari amb altres entitats, en la comunicació, en la participació dels laics i en la seva corresponsabilitat.

Òscar Bardaji i Martí

EN PAREJA

Una nueva serie del Dr. Paulino Castells

Paulino Castells —bien conocido por nuestros lectores— es doctor en medicina y cirugía por la Universidad de Barcelona, especializado en pediatría, neurología y psiquiatría. Su actividad profesional se desarrolla en el campo de la psiquiatría infantil y juvenil, y en el de la problemática familiar en general.

En la actualidad ejerce su actividad docente como profesor en la Facultad de Ciencias de la Salud de la Universidad Internacional de Cataluña y en la licenciatura de psicología de la Universidad Abat Oliba-CEU, ambas de Barcelona. Es padre de cuatro hijos, dos chicos y dos chicas, y lleva treinta años felizmente casado. Es autor de una veintena de libros sobre temas de su especialidad de gran éxito en España y demás países de habla hispana.

Agradecemos al doctor Castells y a Editorial Planeta la amabilidad con nuestra publicación al autorizarnos a publicar una serie de extractos de la edición revisada y ampliada de su libro *En pareja. Los secretos del amor y el desamor*, libro que dedica «a la pareja ilusionada en consolidar una vida en común sin fecha de caducidad incorporada. María y Carlos, por ejemplo».

El autor explica, una vez por todas, que «a lo largo del texto, por razones obvias de agilizar la lectura (y evitar expresiones raras, que me suenan hermafroditas, de él/ella, uno/a, hijo/a, esposo/a, etc.), he decidido utilizar únicamente el género masculino (tómelo aquí como neutro, si prefiere), de tal manera que cuando escribo *uno o hijos o padres o esposos*, etc., me estoy refiriendo a los dos sexos. Ya que cuando quiera especificar características diferenciales con relación al sexo, escribiré claramente *él o ella, niño o niña, madre o padre, esposo o esposa*, etc.».

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 14, a les 19.30 h. Presideix la Missa Estacional a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua a Granollers.

Aquest diumenge dia 15, a les 11 h. Celebra l'Eucaristia a l'església de Sant Francesc d'Assís al barri de Bellavista de Les Franqueses del Vallès.

Dijous dia 19, a les 20.30 h. Presideix l'Escola de Pregària per a Joves a la Catedral.

Diumenge dia 22, a les 11.30 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Sant Pau de Terrassa.

▶ VISITA PASTORAL

Dissabte, dia 14, a les 19.30 h. Missa estacional a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua a Granollers en l'inici de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Granollers.

Diumenge dia 15, a les 11 h. Missa a l'església de Sant Francesc d'Assís al barri de Bellavista de Les Franqueses del Vallès.

Divendres dia 20 i dissabte dia 21. Visita Pastoral a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua a Granollers.

▶ NOTÍCIES

III Setmana de la Família del Bisbat de Terrassa. Del 19 al 25 de març de 2012 s'ha dut a terme la III Setmana de la Família del Bisbat de Terrassa, organitzada per la Delegació Episcopal de Pastoral Familiar. S'han ofert activitats de pregària, de formació i de lleure a diverses poblacions del territori diocesà: Terrassa, Cardedeu, Cerdanyola, La Garriga, Matadepera, Mollet, Montcada, Rubí, Granollers, Sabadell, Sant Quirze i Vall-doreix. En aquest context, el Sr. Bisbe presidí la 1a

Trobada d'Acollidors de Promeses el dia 20 a la parròquia de Sant Esteve de Granollers. La Setmana es va cloure el diumenge a la tarda amb una conferència de Mons. Josep Àngel Saiz a partir del lema *La família: el treball i la festa*, basat en les 10 catequesis preparatòries de la 7a Trobada Mundial de les Famílies a Milà. Les famílies van participar en la missa celebrada pel Sr. Bisbe a les 8 del vespre a la Catedral.

Recés quaresmal dels preveres i diaques. El dilluns dia 26 de març els preveres i diaques de la Diòcesi de Terrassa es van reunir per al recés quaresmal al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès. Predicà Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar. El recés es va cloure amb la pregària de Sexta presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses.

117a Romeria de Sabadell a Montserrat. El diumenge dia 11 de març les parròquies de la ciutat de Sabadell varen fer la 117a Romeria a Montserrat. A les 5 de la tarda Mons. Saiz Meneses va presidir la missa, concelebrada per Mn. Manuel Fuentemilla, vicari episcopal, i d'altres preveres dels tres arxiprestats de Sabadell. Abans de la missa, molt concorreguda i participada sobretot pels joves, el Sr. Bisbe va ser rebut pel P. Abat.

▶ AGENDA

Missa en ritu hispanomossàrab. Dissabte dia 21, a les 12 h, a l'església de Santa Maria d'Ègara (esglésies de Sant Pere). Celebra Mn. Joan Làzaro Padrós, vicari judicial.

Conferència. *La missió dels laics en el context actual*, a càrrec del Sr. Jaume Galobart, delegat episcopal per al Catecumenat. Dissabte dia 21, a les 17.30 h, a la sala capitular de la Catedral. Organitzada pel Grup Avant de la Federació de Cristians de Catalunya a Terrassa.

VII Romiatge de Malalts a la Salut. El dissabte dia 21 d'abril, de les 11 del matí a les 5 de la tarda, es realitzarà el VII Romiatge de Malalts al Santuari de la Mare de Déu de la Salut a Sabadell. Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, celebrarà l'Eucaristia a les 11.30 h. Per a participar-hi cal adreçar-se al responsable de la Pastoral de la Salut de cada arxiprestat.

Diàleg sobre la fe. Per a senyores, a càrrec de Mn. Joaquim Fluriach. A la Casa de la Mare de Déu de Montserrat, a Caldes de Montbui. Aquest dissabte dia 14, a les 12 del migdia.

Vespres als monestirs. Aquest diumenge dia 15 d'abril la Delegació Episcopal per a la Vida Consagrada convida els religiosos i religioses a participar en la pregària de Vespres amb la comunitat de monges benedictines del Monestir de la Mare de Déu de Puiggraciós (L'Ametlla del Vallès) a les 7 de la tarda.

Pregària a l'estil de Taizé. Pregària de la Il·lum. Diumenge dia 22 a les 19.30 h. A la parròquia de Santa Maria de Rubí.

Concert de Lieders Càmera. Diumenge 15 d'abril, a les 18 h, a la parròquia de la Puríssima de Sabadell.

▶ EN LA PAU DE CRIST

Mn. Feliu Pidelaserra Puig. Lliurà l'ànima a Déu el 24 de març a Sabadell, als 80 anys d'edat. Enguany s'haurien acomplert 50 anys de la seva ordenació (22 de setembre de 1962). Adscrit a la parròquia de Sant Vicenç de Sabadell, quedà incardinat a la nova diòcesi de Terrassa. Darrerament vivia retirat a la residència Doctor Sardà i Salvany, atesa per les Germanetes dels Ancians Desemparats. El Sr. Bisbe presidí la missa exequial el 26 de març a la parròquia de Sant Vicenç de Sabadell.

P. Ramon Puig i Massana, de la Companyia de Jesús. Descansà en la pau del Senyor el dia 26 de març a Sant Cugat del Vallès, als 85 anys d'edat, 69 de vida religiosa i 56 de sacerdoci. Les exèquies es van celebrar a la capella del Centre Borja el dia 27 de març.

REMAD MAR ADENTRO

La alegría de ver a Jesús

La Pascua nos invita a vivir cada año lo más decisivo de nuestra fe: que Jesús, muerto en la cruz por amor, vive ahora para siempre y que nosotros, unidos a él, hemos comenzado también una vida nueva.

El evangelista Juan nos sitúa en el primer día de la semana. Es el día de la vida nueva, el día en el cual, en Cristo resucitado, comienza la nueva creación. Los discípulos se encuentran en una situación de temor y desorientación, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Jesús se presenta en medio de ellos infundiendo seguridad, como fuente de vida y les desea la paz. Su presencia en medio de ellos les ratifica en la palabra que les había dirigido: «Tened confianza, yo he vencido al mundo.»

Los discípulos se llenan de alegría al ver a Jesús. Él les había anunciado en la Última Cena que su tristeza se convertiría en alegría cuando él apareciera entre ellos. La alegría es la consecuencia del encuentro con Cristo resucitado, es la actitud propia de la nueva vida pascual.

Y repitiendo el saludo de paz, Jesús les encarga la misión. Como el Padre le había enviado a Él, Él envía a los apóstoles. Y dándoles el Espíritu Santo les

capacita para el cumplimiento de esa misión. Ellos habrán de continuar la obra de Jesús. Por medio del Espíritu Santo serán sus testigos ante el mundo, habrán de manifestar el amor de Dios, y deberán cumplir esa misión con la actitud básica del Maestro: amor y servicio, entrega total hasta dar la vida.

El segundo domingo de Pascua es también llamado de la Divina Misericordia. Así lo dispuso el beato Juan Pablo II que quiso dedicar a la misericordia de Dios la segunda de sus encíclicas, titulada precisamente *Dives in misericordia*, es decir, Dios es «rico en misericordia». Esta es nuestra esperanza; esta es nuestra seguridad; esta es nuestra alegría.

En su primera encíclica, dedicada a Cristo como «el Redentor del hombre» el beato Juan Pablo II nos enseñó que «todo hombre es el camino de la Iglesia» y que la Iglesia ha de acercarse al hombre recorriendo la misma vía trazada por Cristo. Y con una enseñanza que muchos teólogos consideran como una de las aportaciones más valiosas del papa polaco, nos propuso una profunda síntesis entre antropocentrismo y teocentrismo.

Sobre este punto profundizó en la encíclica sobre la Divina Misericordia: «Cuanto más se centre en el

hombre la misión desarrollada por la Iglesia; cuanto más sea, por decirlo así, antropocéntrica, tanto más debe corroborarse y realizarse teocéntricamente, esto es, orientarse al Padre en Cristo Jesús» (n. 1). Cristo, Dios y hombre, es la encarnación de la Divina Misericordia. Cristo resucitado es nuestro mensaje, nuestra «Buena noticia», porque el Evangelio es Cristo, y Cristo resucitado.

La actualidad del Evangelio leído en este segundo domingo de Pascua aparece claramente si nosotros —los cristianos de hoy— nos vemos reflejados en la situación de los discípulos cuando Jesús les visita al atardecer de aquel domingo. También nosotros tenemos dudas y somos reacios a creer, como le sucedió al apóstol Tomás. Nuestro principal problema es la falta de fe. Así lo ha visto Benedicto XVI al invitar a toda la Iglesia a vivir un especial Año de la Fe. Por ello hemos de escuchar de nuevo la palabra de Jesús: «Porque has visto has creído; dichosos los que crean sin haber visto». Esta bienaventuranza se proyecta sobre todos los creyentes a lo largo de la historia.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa